

ЗЕМЕНЪ РАЙ

Който много, много години всъка вечерь е колъничелъ предъ кандилото и е молилъ Бога да се смили и освободи поробения край, той знае повече отъ всички други да цени свободата. Тежка бѣше участъта на добруджанцитѣ.

Настанаха дни и седмици на праздненства и многохлядни шедствия, на прегръдки и сълзи отъ щастие.

Заедно съ свободата, въ Добруджа се въцари миренъ новъ животъ.

Тогава и азъ бѣхъ тамъ.

Но тѣ вѣрваха въ Бога, уповаваха се на щастливата звезда на България и дочакаха великитѣ дни. Колко голѣмъ бѣ тѣхниятъ възторгъ, когато преди една година посрѣщаха свободата си!

Занесоха имъ я бурнитѣ български полкове.

Съ радостъ обикаляхъ градоветѣ и селата. Навсѣкжде ме присрѣщаха съ свѣтнали очи, съ усмивка на устнитѣ. Навсѣкжде ми казваха сладкитѣ български думи:

— Елате и у насъ. И ние искаме да ви нагостимъ.

А по шосетата и пѣтищата,